

Ἦτο Φρειδερίκος Σουλιέ ἦτο ἄσχημος καὶ πτωχὸς πρὸ τῆς δημοσιεύσεως τῶν *Διαβόλου Ἀπομνημονεμάτων*, μυθιστορηματος βαθεῖαν ἐμπούησαντος αἰσθησι εἰς τὸ παρισινὸν κοινόν. Ἐν τῇ μυθιστορηματι ἐκείνῃ ἀπεικονίζοντο ἀποτρόπαιοι καὶ βδελυρόπαται σκηναὶ τοῦ παρισινοῦ βίου. Ἴνα δέ τις ἐννοήσῃ πῶς συγγραφεὺς ἠθικώτατος, ὡς ὁ Σουλιέ, ἠδυνήθη νὰ περιγράψῃ τοιαῦτα αἴσχη, δέον νὰ ἀναγνώσῃ ὅσα οὗτος ἔγραψεν ἐν τῷ προλόγῳ τοῦ βιβλίου του· «Οἱ Παρίσιοι ὁμοιάζουσι τῷ πῖθῳ τῶν Δαναίδων· ῥιπτόμενα ἐν αὐτῷ, τὰ δνειροπολήματα τῆς νεότητος, τὰ σχέδια τῆς ἀνδρικῆς ἡλικίας, καταπίνει ἀνεπιστρέπτει! Ὡ νεανίαί, οὐς ἀγαθὴ Μοῖρα κρατεῖ μακρὰν τῆς καταράτου πόλεως, ἀν εὐγενῆς φιλοδοξία φλέγη τὰ ὑμέτερα στήθη, μὴ ἔλθητε εἰς Παρισίους. Ἐκεῖ τὸ δημόσιον, ἀντὶ νὰ τείνῃ προσεκτικὸν τὸ οὖς, ἵνα ἀκούσῃ τοὺς λέγοντας τὰ καλὰ καὶ τίμια, ἀκροᾶται τούναντιον προθύμως βάνασα διηγήματα ἀγοραίου τινὸς συγγραφέως ἢ γυδαίας μυθοπλαστίας ἐφημερίδων ποινικῶν δικαστηρίων. Καὶ θὰ ἐπιβάλλῃ τὸ δημόσιον σιωπὴν εἰς τὴν μούσῃν ὑμῶν, ἀν δὲν προτίθηται νὰ τέρψῃ αὐτὸ· ἔχει ἀνάγκην ἐρεθιστικῶν διὰ νὰ ἐξεγείρωσι τὰς ἀπνεναρκωμένας αἰσθήσεις του. Ἐχει, ὀλοκώσῃτε αὐτὸ κρυυγάζον, ἔχεις ἔρωτας ἀθεμίτους, ἢ ὄργια φοικώδη νὰ μοι διηγηθῆς; Ὁμίλει τότε, θὰ σ' ἀκούσω ἐπὶ μίαν ὥραν, καθ' ἣν θὰ αἰσθανθῶ τὸν τραγὺν σου κάλαμον κεντῶντα τὴν τυλωδὴν καὶ γαγγραινωθεῖσαν εὐαίσθησιάν μου· ἄλλως, σίγα, ἀπόθανε ἐν ἀθλιότητι καὶ ἐν ἀφανείᾳ! ἐν ἀθλιότητι, ἦτοι ἐν καταφρονήσει· ἐν ἀφανείᾳ, ἦτοι ἐν βασάνῳ, ἣν ἀριστα ἐκφράζει ἡ λέξις αὕτη καὶ μόνη. Ἄλλ' ἀποτροπιάζεσθε τοιαύτην τύχην, ὦ νεανίαί, καὶ τότε τί θὰ ποιήσητε; Ἐὰ λάθητε ἀνὰ χεῖρας τὸν κάλαμον καὶ φύλλον χάριτου καὶ θὰ ἐπιγράψητε, *Διαβόλου ἀπομνημονεύματα*. Ἐὰ εἶπατε δὲ τοῖς ἀναγνώσταις ὑμῶν· «Θέλετε λοιπὸν πράγματα θεοστυγῆ, ἵνα εὐφρανθῆτε; γεννηθῆτω τὸ θέλημα ὑμῶν, αὐθένται· ἰδοὺ, σὰς παρουσιάξω ἐλάχιστον μέρος τῆς ὑμετέρας ἱστορίας.» Ὑπὸ τοιούτων ἰδεῶν ἐμφοροῦμενος, ἔγραψεν ὁ Φρειδερίκος Σουλιέ τὸ ἀλλόκοτον ἐκεῖνο βιβλίον.

Ἦτο περὶ τῆς εὐφραδείας τοῦ κ. Λάσκερ κατεχωρίσθησαν ἐν τῇ ἐφημερίδι τῶν γερμανῶν σημειογράφων οἱ ἐπόμενοι ἀριθμοί, λησθέντες ἐκ τοῦ σημειογραφικοῦ γραφείου τοῦ γερμανικοῦ Κοινοβουλίου. Ἀπὸ τοῦ ἔτους 1865, ἀφ' οὗτου ὁ κ. Λάσκερ ἐγένετο βουλευτὴς, ἀπήγγειλεν ἐν ταῖς Βουλαῖς τῆς Πρωσσίας καὶ ἐν τῷ γερμανικῷ Κοινοβουλίῳ 927, 745, 328 λέξεις, τουτέστι 1540^α τόσας, ὅσας περιέχει ἡ Παλαιὰ Διαθήκη (τὸ πρωτότυπον ἀρὰ γε, ἢ ἡ ἑλληνικὴ μετάφρασις, ἢ ἡ γερμανικὴ, ἢ ἄλλα τις), 522^α τόσας,

ὅσας ἔγραψεν ὁ Γκαίτε καὶ 3912^α τόσας, ὅσας ἀπήγγειλεν ὁ Κικέρων ἐν τοῖς σωζομένοις τῶν λόγων του. Ἐὰν αἱ λέξεις πᾶσαι τοῦ Λάσκερ ἐγράφοντο ἐπὶ ταινίας χάρτου, ἢ ταινία αὕτη θὰ περιέβαλλε τὴν γῆν ὅλην ἐννεακίς, δῆλα δὴ θὰ διήρχετο ἐννεακίς ἀπὸ Βερολίνου, διὰ τοῦ ἀτλαντικοῦ Ὀκεανοῦ, τῆς Ἰαπωνίας, τῆς Ἀσίας καὶ τῆς Ἰερουσαλήμ, ἐκεῖθεν δὲ πάλιν εἰς Βερολίον. Ἐὰν δὲ ὁ κ. Λάσκερ ἐξακολουθῇ ἀγορεύων οὕτω πως κατὰ τὰ δύο τρίτα βουλευτικῆς τινὸς περιόδου, ἢ ταινία, ἐὰν γραφῶσιν ἐπὶ ταινίας οἱ λόγοι του, θὰ δύναται νὰ φθάσῃ ἀπὸ τοῦ Βερολίνου μέχρι τῆς σελήνης.

Ἦτο Μεγαλοπρεπῆς ἔκθεσις γάτων, γάρφουσι αἱ Νεαὶ Ἰδέαι, περιλαμβάνουσα 223 τοιούτους ἠνοιγθῆ τελευταῖον ἐν Λονδίῳ ἐν τῷ κρυσταλλίνῳ παλατίῳ. Ὁ ὠραιότερος πάντων ἀνήκει εἰς τὴν Μις Οὐάιχτμανν ἥτις πολλὰς κατέβαλε θυσίας διὰ τὴν ἀνατροφὴν καὶ διατήρησιν τῶν ὠραιότερων εἰδῶν· ἡ Μις Οὐάιχτμανν ἔλαβεν ἤδη διὰ τὸν ἐπιτεθειμένον γάτον αὐτῆς 28 βραβεῖα ἐν διαφόροις ἐκθέσεσιν. Ὁ βαρύτερος πάντων εἶνε 17 ἀγγλικῶν λιτρῶν. Ὁ περιφημότερος γάτος ἐν τοῖς αἰλουρινοῖς χρονικοῖς εἶνε ὁ βασιλικὸς τὸμ καὶ ὅστις ἐξέπληξε τὰ ἀριστοκρατικὰ γραῖδια τοῦ Ἐδιμβούργου. Ἐξύγιζεν 22 ἀγγλικὰς λίτρ., ἦτοι 8 περίπου ὀκάδας καὶ εἶχε τύχει λίαν ἐπιμελημένης ἀνατροφῆς.

Ἦτο Κατὰ τὴν γνώμην τῶν διασημοτέρων ἰατρῶν, ἡ ἀναλος τροφὴ γεννᾷ τὴν καχεξίαν. Ὅταν εἰς τινα μέρη, γράφει ὁ φυσιολόγος Bérard, οἱ ἀτυχεῖς γεωργοὶ ἦσαν δούλοι, οἱ δὲ κύριοι τῶν γαιῶν, χάριν οἰκονομίας τοῦ ἄλατος, ὑπερτιμημένου ὄντος, δὲν ἔδιδον αὐτοῖς οὐδὲ κόκκον τοῦ οὐσιώδους τούτου ἀρτύματος, κατήντησαν οὗτοι ἰσχυροί, πλήρεις ἐλμίνθων καὶ εἰς μαρasmus περιπίπτοντες ἀνηλεῶς ἀπέθνησκον· οἱ δὲ ἱατροί, ἀνακαλύψαντες τὴν αἰτίαν, διὰ τῆς χορηγήσεως τοῦ ἄλατος ἀνέστειλαν τὸ κακόν.

Εἰς ΑΝΑΓΝΩΣΤΗ.

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Τὸ γάλα, ἡ πρώτη τοῦ ἀνθρώπου τροφή, δίδεται νῦν ὡς φάρμακον, καὶ φάρμακον τελεσφόρως ἐνεργοῦν, εἰς πλείστας ὅσας ἀσθενείας. Ὑπάρχουσι ὅμως ἀνθρώποι μετὰ δυσχερεσεῖας πίνοντες αὐτὸ, καὶ τῶν ὁποίων ὁ στόμαχος ἐπὶ πολὺ τὸ διατηρεῖ ἀπεπτον. Οὗτοι ἀηδιάζουσιν ἐπὶ τέλους τὸ γάλα ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε οὐδαμῶς δύναται νὰ τὸ φέρωσιν εἰς τὸ στόμα αὐτῶν, καὶ μάλιστα ἀν κατὰ ἰατρικὴν παραγγελίαν ὀφείλουσι νὰ μὴ λαμβάνωσιν ἄλλην τροφήν ἐκτός γάλακτος. Ἐὰν ὅμως μετὰ τοῦ γάλακτος βρασθῶσι φύλλα τινὰ μέντας, ταῦτα οὐ μόνον καταπαύουσι τὴν ἀηδίαν, ἀλλὰ καὶ τὴν πέψιν διευκολύνουσι.